

Ана Бојановић

ЊУТНОВО КЛАТНО

Сенке на поштилку

Нисмо ли сви једнако сами
Закуцани за сенке
на потиљцима својим
Које сизифовски вучемо
У сусрет сунчевом диску
Песници вечног труда
Ликови различитих фабула
Који се срећу ван њих
У некој непрочитаној, динамичној, збирци карактера
На преломној тачки самоће
Што границе жанрова брише
Не олакшава ли ти то самоћу
Бар упола
Камен је лакши у туђим рукама, зар не
Све док се сенка твог бола
Не углача у моје огледало
Осмехнута као старија госпођа
Загледана у залазак сунца
На лицу тек стасале девојке

Ваза

Ми срећни смо баш

Благословени смо, јесмо...

Афирмације на гладна јутра –

Цват на априлску земљу пао

Он ми доноси цвети убран у вази из суседне собе, каже

Духовити и брижан је баш!

Па...

Допада ми се његова еколошка свест –

Док поклања већ истргнут цвет.

Небо плови на стаклу њиховог прозора, знам

Не познајем човека

Као ни лице среће

Које многи тврде да знају

Док не прсне у стотине комада на крају –

То огледало жеље

Закључни биг-бенг, оном с почетка брат,

И у круг се склупча неки нови свет

Обогаћен за празнину једну тек

Док не зађемо за последњи угао

Срећа се тумачи освртом уназад

За који најчешће нисмо у стању

Јер боли врат, а намера и себе заборави до тад

Ваза је незаштићени сведок несвестан своје крхкости

У творчевој руци

Њујнново клајино

У напрслом кадру тишине

Ударамо се, и сударамо

Део удара троши се на топлоту и трење

Део на крхког материјала трошење

Вечност ипак окуниће трајање

Неко је дао импулс и низ се покреће

И нерадо стаје

Бар док траје повезаних тренутака рој

Акција реакцију мами

Све до у малу вечност

Кад око се склопи

Тек тада се види унутра
Да вечност и вечност није
Да границу има по површини
Да ограничен је број

Ненаписане приче

У мени живе ненаписане приче.
Има их колико има
Невезаних чворова на преслици дана.

Неупредени чиниоци времена.
Упреда свако како уме и зна.
Одакле почиње рачунање вретена?

Ткању се поткрадају шупљине.
Неживљене празнине.

Камоли мислима нашим
Које су тек краљевска пратња
Тихе процесије дана.

Најављују ми се некад насловима,
Некад значајним сентенцама што
Пресеку поподне.

Сем пролазности, мало о чему размишљам.

Вероватно моје ненаписане приче
Од пролазности живе.
Зато се и нису у речима стекле.

Њихов тренутак већ је минуо.
Како то само тренуци знају.

Оно од чега смо
Више прича од оног
О чему говоримо.

Кеса за прегладнеле

Сад мало ослони леђа на
Збивања
Уместо да их вечито нешто ствараш
Као Афродита изрони из морске пене
и вода што кључа из вакуума свемирске сене

Извади ствари из кофера
Нека дишу у сазвежђу недогођених путовања
Путовања којима недостају точкови
Или крила пак

Слобода је ионако конструкт
(Никада је ниси стекла.
Имала је она тебе:
Отуда твој јад ахасфера.)

Достојанствена измишљотина за оне са животом
Неупознате

Није много у рукама твојим
Али је доста у ногама

Па пођи
У сумраке наклоњене себи и својим
Заблудама
Што најлепше певају славујима

Где случајни пролазници
Ослабеле мачке и гладни пси

Имају већу потребу да им будеш близу
Од људи који ти се клањају
А чији зуби те гризу

Спуштајући једну за другом
Отровну бомбону
У кесу за прегладнеле.

O2

гушим се
од сопственог живота
који живот није
од ненајављених преврата
свачије воље
од издајица и свирача
посмртних маршева
за све што је цветало и претило
лепотом
од револуције плодних тренутака
који су стали на стрељање
ко ђаци оне школе
до прекршених обећања
оне најлепше, воље
гушим се од љубавника
које химна љубави придигла на прсте није
ни запела као стреле
на лицу места
у тренутку правом
од половичних лица, без уста
напрслих жица гитара
што евергрин да одсвирају желе
од дволичних соба тих комора болница
од деценијског поста
од судбине лоше
уклесане у скореле синапсе мозга
од верујућег осмеха који се скаменио
у гримасу пре плача
да ме пред светом представља
од сна који је обећавао
куле и градове
а подигао тек зид плача
за ходочаснике веровања
које се увек враћа
другачије
О кисеонику
сањам.

Зарђала крлејка

И док сам бежала од себе
Јер ниједну мене коју знам
Не везиваше гравитација
За тежу ове земље
Сусретох многе мене
Које нису биле разумеле
Језик твог незаинтересованог нераздевања
Недостатак жеље да урониш у значење
Које је, ипак, неизбежно конструкција
Некад од челика
Некад од конаца паучине
Сусрела сам крдо помахниталих, босоногих,
С ума и врхова сишавших жена
Певала сам, колико ми сузе у грлу
Пуштаху гласа на слободу
Из те зарђале крлетке
Што страх се зове
Певала о значењу загубљеном у преводу
Између мене и себе
Мене и тебе
Твојих и мојих нас
О слабљењу љубави у следеће пролеће
О годинама баченим у глибну воду
Којој је свеједно
Која односи пајзаже и дебла и утихле птице
У даљину све даљу
А речи у тишину све ближу
Никад до краја протумачену
Ал једнако верну
Морала сам да побегнем од себе
Да поново родим се
На неком пустом месту
Непозната теби и себи
Да се склупчам у крлетку нову једну
Из које нећу пуштати гласа
Док се не осетим сигурно

Не волим јануар

Забравила сам како си копнео
И тонуо у себе
Као ливада напуштена у јесен
Како ти је кожа стицала нијансу
Жуте глине
Како сам ти гњечила стопала
Да призовем врело живота из тебе
Како те мајка последњи пут нагонила
Да се окупаш сам, док ти јецаш не могу
А она урла можеш!
Да ли је било теже њој или теби
Док ноге издајнички дрхте
А тело се бори за покрет сваки
Или мени што закопавам сузе
У надолazeћи света смак
Забравила сам како се у сумрак
Беоњача помешала са зеницом
У жутој нијанси
Тај проклети мирис нане
Којим сам покушала да ти оживим дане
Натапајући те есенцијалним уљем
Као драгоцену биљку
Како су ти посивели зуби
Што више неће гристи опилке земне хране
Како си хтео нешто да кажеш
Кад те је прекрио талас тишине
Из које се не израња више
Обрео си се већ негде далеко
Остављајући нас у неверици од које
Душа неповратно стари и теже дише
И у звезде се растура Дијете твоје лијепо.
Не, не сећам се свега тога.
Сећам се осмеха твога
Чијом ширином се зарила планета
Који и на лицу свом носим
Приметила сам како си прешао у бајке
Које се причају радо
Примећујем како си ту и даље
Ноћ је твој предео плононосан

Зато пијем гутљај ове течности жарке
За твоју душу, уместо тебе
Да знаш да има неко
Тај терет да носи
Са сузом и осмехом.